

## טומי

קול בס ערב, חזק, שכמעט ולא נחלש עם השנים. מוזיקליות עמוקה, שורשית, רגשית. אהבה אינסופית לשירה.

טומי סיפר לנו איך גילה את השירה, באחד הרגעים הבודדים והקשים של ילדותו, ומאז לא הפסיק לשיר: לא בגיל 70, לא בגיל 80, ולמען האמת, גם לא בגיל 90, כשפרש מהמקהלה. טומי היה כמו בשיר של מתי כספי, שכל מילה בו מתאימה לו: "מי ששר לא אומר לעולם נואש".

הוא היה הג'נטלמן הנצחי, ובו בזמן גם נשאר מבחינות מסוימות צעיר פוחח, גם כשהכרתי אותו בגיל 72, וגם הרבה אחרי. איש חזק וחכם, נעים הליכות ורגיש, חושב וישר. כן, וגם עקשן, מתעקש על דרכו תמיד. אבל בעיקר, בשבילנו, איש מחייך. מחייך ושר.

טומי אהב לתקן, גם חפצים שכאילו אין להם תקנה. לפתור בעיות טכניות, לייצר. הוא גם אהב לספר לכולנו על חייו והרפתקאותיו, ותמיד ידע למצוא בכל סיפור את הפואנטה המעניינת, המיוחדת וההומוריסטית, כמו בסיפור על בעל החווה שקיבל אותו באנגליה אחרי הדרך הארוכה מגרמניה במשפט "I thought you guys had horns!" תמיד היו לו מספיק סיפורים לכל הדרך, גם אם נסענו להופיע בשדה בוקר. ובכל סיפוריו – כמו בחפצים שתיקן – תמיד מצא את החיוב, את השמחה, את מה שהופך כל אפלה לאור גדול, כיאה למי שנולד בחודש כסלו. "לא קרה לי אף פעם דבר רע באמת", כך אמר לי תמיד. עד פברואר 2002, עד שפגענו בנכדתו האהובה, מורן ז"ל. ברגע הזה טומי לא מצא שום אור. כי את המשפחה הוא אהב בכל ליבו ומאודו. כי הנכדים היו המאור הגדול של חייו.

טומי. האיש שבנה את הבמות שאנחנו נמשיך לסחוב, ולעמוד עליהן בכל קונצרט. חבר מקהלה ותיק, אהוב על כולנו.

וגם, חבר שלי. האיש שתמיד שמר לי מקום לידו באוטובוס. שהביא לי אגוזי פקאן, המון אגוזי פקאן, "cause we're both nuts". שלימד אותי לרקוד ואלס.

עין-יה, גדי, תמנה, גילה, נכדים, משפחה – אנחנו אתכם בצערכם.

טומי, אתה משאיר אחריו הרים של זכרונות. של סיפורים מאירים, של חום אנושי, של אהבה לעולם ולאדם. נוח בשלום. אנחנו נתגעגע. עבורך הגיע, בסוף המסע הארוך, הזמן להתרגעות.

יעל גל בשם מקהלת הגליל העליון

